

vedkommende Land yder Gensidighed. Det vil neppe faa nogen som helst praktisk Betydning, og vi skulle fra vor Side ingenlunde insistere derpaa. Men jeg finder ingen som helst Grund til at udstrække denne Begunstigelse ogsaa til Medlemmer af fremmede Fyrstehuse, der som Privatpersoner uden noget som helst officielt Embedserhverv fra deres Lands Side tage Ophold her i Landet. Det er en helt splinterny Bestemmelse, som indføres i den danske Skattelovgivning ved dette Forslag. Den tidligere Skattelov havde intet tilsvarende, og jeg tror neppe, der findes noget andet Land, hvis Skattelovgivning i fuld Udstrækning har en saadan Bestemmelse. Jeg forstaar slet ikke Motiveringen fra den høje Regerings Side til netop nu at ville indføre denne Bestemmelse; i alt Fald ville vi ikke kunne være i Stand til at stemme for den, heller ikke i den svagt afdæmpede Form, hvorunder den findes i Ændringsforslag Nr. 14.

Men lige saa liden Grund finde vi til at indrømme Skattefrihed for den danske Konge og det danske Kongehus Medlemmer. Vi kunne ikke i dette Forhold betragte dem som andet end almindelige Statsborgere, Kongen som Embedsmand, blot med den Forskel, der ligger i, at han arver Embedet. De Gager, der ydes til enhver som helst anden Embeds- og Bestillingsmand, beskatter man i fuld Udstrækning, hvorfor saa ikke denne Civilliste og de Apanager, som ydes til Kongen og Kongehusets Medlemmer, Summer, som i øvrigt i Forhold til Landets Folketal ere overordentlig høje? De private Indkomster og Formuer, som nydes af alle andre Statsborgere, blive jo beskattede i fuld Udstrækning, hvorfor saa ikke de efter Sigende meget store Indkomster og Formuer, der nydes af Kongen og Kongehusets Medlemmer? Naar man har paaberaabt sig analoge Bestemmelser i fremmede Landes Skattelovgivning, er en saadan Henvi- ning vistnok ikke fyldestgørende. Ganske vist har man i enkelte Lande, f. Eks. Preussen, en lignende Bestemmelse som den her foreslaede; men i adskillige andre Lande gaar man i alt Fald langtfra saa vidt som her i Danmark. Jeg har gennemlæst den italienske Skattelov af 1877 og det Regeringsforslag, som i Øjeblikket foreligger i Holland, uden at kunne finde nogen tilsvarende Bestemmelse. Jeg vil ikke bestemt paastaa, at en saadan ikke findes, men jeg har i alt Fald ved en flygtig Gennemlæsning ikke kunnet finde den. I den østerrigske Skattelov af 1896 finder jeg ganske vist en Paragraf

om Skattefritagelse, men kun for Kongen og Medlemmer af det kongelige Hus med Hensyn til deres Apanager, altsaa ikke af deres øvrige Indtægter. I Følge den sachsiske Skattelov af 1902 er Kongen, Dronningen og de til enhver Tid værende Enkedronninger, men ikke de øvrige Medlemmer af Kongehuset, skattefri.

Heller ikke den ældre danske Lovgivning kan med nogen Ret paaberaabes som Vidnesbyrd om, at Lovforslagets § 3, Nr. 1, kun bekræfter gammel Skik og Brug herhjemme. I 1850 blev der forelagt et Lovforslag om Indkomstskat til Staten, og i § 4 blev det foreslaaet, at Kongen skulde være skattefri, derimod ikke det øvrige Kongehus. I et lignende Forslag fra 1851 findes samme Bestemmelse gentagen. I Loven af 1861 om Kommuneskat til København hedder det: „Kongen bestemmer Størrelsen af den Indkomstskat, som Medlemmer af Kongehuset skulle betale“. Her er altsaa Kongehusets Skattepligt overfor Kommunen fastslaaet. I Lov af 1864 om Krigsskat blev denne Skattepligt anerkendt overfor Staten, idet samme Bestemmelse blev indført her. I Loven af 1867 om overordentlig Indkomstskat til Staten gik man et Skridt videre, idet man i § 6 udtrykkeligt kun undtog Civillisten fra Skat. I Loven af 2. Juli 1870 har man i det væsentligste opretholdt Bestemmelsen fra den københavnske Skattelov af 1861, men med en meget karakteristisk Tilføjelse. Det hedder der: at Kongen fastsætter overensstemmende med Lovens Grundsætninger den Indkomstskat, som Kongehusets Medlemmer have at svare. Der er altsaa indskudt: „I Overensstemmelse med Lovens Grundsætninger“, hvilket maa betyde, at Skatten skal beregnes i Forhold til de i Loven fastsatte Skatteprocenter, saaledes at Kongens Ret til at fastsætte Skatten for sig og sin Familie hviler paa et Tillidsforhold, han betragtes som en Art Ligningsmyndighed. Først ved Loven af 1903 blev Kongens og Kongehusets Skattepligt strøgen.

Som de Herrer se, var altsaa Kongehusets Skattepligt indtil for 9 Aar siden anerkendt i den danske Lovgivning, blot at Kongehuset ikke var underkastet den almindelige Ligningsmyndighed. Naar vi nu fra vor Side ønske, at Kongen og Kongehusets Medlemmer i Henseende til Skattepligt fuldt ud ligestilles med den øvrige Befolkning, og at Fastsættelsen af Størrelse ikke overlades til Kongens For-godtbefindende, er det blandt andet under Hensyn til de Resultater, man kan ud-